

Krátký životopis blahoslavené M. Gabrielly Sagheddu

BLAHOSLAVENÁ M. GABRIELLA SAGHEDDU (1914 – 1939)

Maria Sagheddu se narodila 17. března 1914 v Dorgali, v diecézi Nuoro (Sardinie). Dobře reprezentuje lid své země - lid pastýřů, a to jak v pozitivních rysech: věrnost, smysl pro povinnost, hrdost, nekompromisní čistotu; tak i v negativních: tvrdohlavost, autonomie.

Svědectví z období jejího dětství a dospívání nám totiž ukazují charakter silné vůle, který se špatně smiřoval s kompromisy. Ano bylo ano a ne bylo ne. Víme, že v období dospívání měla určité potíže s náboženskou praxí. Nechtěla se přihlásit do Katolické akce, ale říkala: „*Katolická akce je vážná záležitost*“. Ve svých 18 letech prožila osobní setkání s Pánem. Okolnosti však unikají biografickým údajům. Smrt jejího otce pastýře a dvou sourozenců bezpochyby zasáhla její život bolestí a otevřela v ní existenciální otázku. To ji vede k tomu, aby se s oddaností věnovala modlitbě a soukromé i veřejné náboženské praxi. Přihlásila se ve farnosti k mládeži Katolické akce, účastnila se s živostí a stala se katechetkou. Ve 21 letech se rozhodla zcela zasvětit Bohu a po radě svého duchovního otce, farního vikáře dona Basilia Meloniho, vstoupila do trapistického kláštera v Grottaferratě u Říma.

Její život v klášteře je určován dvěma základními prvky: Prvním a nejviditelnějším je vděčnost za milosrdenství, s jakým ji Bůh povolal k úplnému patření Jemu: ráda se přirovnávala k marnotratnému synovi a říkala „*děkuji*“ za mnišské povolání, za domov, za představené, sestry, za všechno. „*Jak je Pán dobrý!*“ je její stálé vyjádření a tato vděčnost pronikne i do nejvyšších okamžiků nemoci a agónie. Druhým prvkem je touha odpovědět všemi silami na milost: aby se v ní naplnilo to, co Pán začal, aby se naplnila Boží vůle, protože zde nachází pravý pokoj. Její krátký klášterní život, tři a půl roku, plynul jednoduše, v každodenním úsilí o obrácení, v následování Krista. Sestra Maria Gabriella cítila, že povolání ji vybízí darovat se cele Pánu.

Již od roku 1936 se v Grottaferratě (za představené matky Pii Gullini), komunita otevřela ekumenickému ideálu, díky iniciativám lyonského kněze Paula Couturiera. Když na začátku oktávu za jednotu v roce 1938 matka Pia představila sestrám žádost o modlitby a oběti za jednotu křesťanů, sestra Maria Gabriella se okamžitě cítila zapojena a vyzývána obětovat svůj mladý život. „*Cítím, že mě o to Pán žádá,*“ svěřila se představené, „*cítím se vyzývána i tehdy, když o tom nechci přemýšlet*“.

Sestra Maria Gabriella nikdy nezažila rozdělení mezi křesťany, ani nestudovala historii ekumenismu. Byla vedena touhou, aby se všichni lidé mohli vrátit k Bohu a aby jeho Království přišlo do všech srdcí. Její život už byl nabízen pro tento účel, v každodenním sebezáporu, ve stálém odevzdávání jejich skromných a tichých dnů trapistické mnišky, strávených v modlitbě a práci: „*Co se mého týká, cítím, že jsem už dala všechno, co bylo v mé moci,*“ napsala jednoduše svému duchovnímu otci.

Prostřednictvím rychlé a přímé cesty, pevně odevzdána poslušnosti, vědoma si své křehkosti, celá soustředěná na jedno přání: „*Boží vůle, Jeho sláva*“, sestra Maria Gabriella dosáhla té svobody, která ji vedla k tomu, aby byla podobná Ježíši, který „*miloval své, kteří byli na světě, a miloval je až do konce*“. Tvrdě se setkávajíc s utrpením Kristova těla cítila naléhavou potřebu nabídnout sama sebe, zaplacenou věrnou vytrvalostí až do konce. Tuberkulóza se projevila v těle mladé sestry, až dosud zdravé, již od dne její oběti, a přivedla ji během patnácti měsíců utrpení ke smrti. 23. dubna 1939 skončil její krátký a intenzivní život, v úplném odevzdání Boží vůli. Byla to neděle Dobrého pastýře a evangelium hlásalo: „*Bude jen jedno stádce a jeden Pastýř*“.